

FÖRFÖLJANDE, n. 4. Handlingen, då man förföljer; händelsen, omständigheten, att någon förföljes.

FÖRFÖLJARE, m. 5. Den, som förföljer. *Se der min f. Oskuldens f.* — För feminin nyttjas stundom *Förföljarinna* eller *Förföljerska*, f. 1.

FÖRFÖLJELSE, f. 3. Omständigheten, att någon beständigt är föremål för orättvisa och våldsamheter af en eller flera fiendtligt sinnade personer. *Vara ett mål för f. af de maktägande. Lida f. af någon. F-n emot de Kristna.*

FÖRFÖLJELSEÄNDA, f. sing. Benägenhet att förfölja ovänner eller olika tänkande.

FÖRFÖRA, förföra, v. a. 2. 1) Förmå en människa att begå något orätt, genom förespegling af handlingens obrottslighet och den fördel, man deraf kan draga. *F. någon till ett brott, till att begå ett brott. Låta sig f. ell. låta f. sig.* — *Syn.* Förläda, Vilseföra. — 2) *F. en kvinna*, beröfva henne dess oskuld. — *F. sig*, v. r. *F. sig på någon*, med handgripliga våldsamheter anfälla; äfv. göra ingrepp i ens rättigheter.

Anm. Den, som *Förföres*, är mer eller mindre okunnig om det straffbara i sin handling; den, som *Förföres*, känner det väl, men lockas genom exempel eller af tillfället.

FÖRFÖRANDE, n. 4. Handlingen, då man förför; händelsen, omständigheten, att någon förföres. — *Part. akt.*, brukadt äfv. som adjektiv. *Se Förförisk.*

FÖRFÖRARE, m. 5. o. — **ARINNA**, f. 1. 1) Den, som förfört någon. *Se der hennes f-e, hans f-arinna.* — 2) En, som gjort sig känd för att förföra eller vilja förföra (begge bem.). *Det är en f.* — *Syn.* Förläda, — arinna.

FÖRFÖRDELA, förfördela, v. a. 1. (t. *vervortheilen*) 1) Göra någon orätt; tillfoga oförrätt. — *Syn.* Förorätta, Förnärma. — 2) *Se Förolämpa.* — *Förfördelande*, n. 4.

FÖRFÖRELSE, f. 3. 1) Handlingen, hvarigenom man förför. *Använda f.* — 2) Hvad som hos person eller sak är egnadt att bidraga till någons förförande. *Man bör undfly f-rna. Rikedomens, maktens, kärlekens f-r.* — *Syn.* Lockelse, Retelse.

FÖRFÖRERSKA, f. 1. 1) Kvinna, som förfört någon. — 2) (allmannare) Förförisk, tjusande, retande kvinna. — *Syn.* Förtjuserska, Förtrollerska, Tjusande engel.

FÖRFÖRISK, förförisk, a. 2. Egnad att förföra, som lätt kan förföra. *En f. kvinna. F-a behag. F. blick. F-t leende, smålöje.* — *Syn.* Förläda, Retande, Tjusande, Förtrollande.

FÖRGADDRING, förgaddring, f. 2. (milit.) Tecken med trumma eller trumpet, att soldaterna skola samla sig.

FÖRGALLRA, förgällra, v. a. 1. (mindre brukl.) Sätta galler för. *F. ett fönster.*

FÖRGALLRANDE, n. 4. Handlingen, då man förgallar eller något förgallar.

FÖRGALLRING, f. 2. 1) *Se Förgallrande.* — 2) Galler, som blifvit satt framför något.

FÖRGÅPA SIG, förgåpa, v. r. 1. (fam.) *F. sig på*, falla i gapande beundran vid åsynen af något. *F. sig i någon*, förälska sig i någon. — Ordet är bildadt efter det tyska *sich vergaffen.*

FÖRGIFNING, f. 2. Handlingen, då man förgifver; händelsen, omständigheten, att någon förgifves eller blifvit förgifven.

FÖRGIFT, förgift, n. 3. 1) Hvarje ämne, som, intaget eller användt huru som helst på en

levande kropp, verkar förstörande på lifsförrättningarna. *Eu fint, långsamt dödande, dödligt f. Gifva intaga f.* — I plur. brukas vanligen *Gifter.* — 2) Säges hyperboliskt om alla för helsan mycket skadliga ämnen. *Sött, surt är f. för honom. Skända födoämnen äro f. för kroppen.* — 3) (fig.) a) För själ och hjerta förderlig lära, skrift, tal. *En osedlig roman är ett f. för oskulden.* — b) Säges äfv. om allt hvad, som verkar skadligt, förderligt på ens lefnads lycka. *Kärleken är ofta ett farligt f.* — *Syn.* (för alla bem.) Gift, (för bem. 1 stundom) Etter.

FÖRGIFTA, förgifta, v. a. 1. 1) (med sak till objekt): a) Bibringa, meddela giftiga egenskaper. *F. mat, dryck. F. ett luder. F. pilar.* — b) (fig.) c) Göra för helsan skadlig, förderlig. *F. maten med hetsande kryddor. F. luften med skadliga dunster.* — β) Förbittra. *Delta olyckliga förhållande f-de all glädje för honom, hela hans återstående lif.* — γ) (i andlig mening) Förderfva, gifva för själ, bildning och seder förderliga egenskaper. *Jesuiterne f. religionen. Sinlighet och vällust f. sinnena.* — 2) (med person till objekt) a) Ingifva förgift. *Han blef f-d, men man lyckades att rädda honom.* — b) Döda med förgift. *F. råttor. Huru dog han? Han dog f-d.* — c) (fig. hyperboliskt och ofta skämtv.) Gifva någonting skadligt att äta eller dricka. *Vill du då alldeles f. mig med läckerheter?* — *Syn.* (för bem. 2, a, b, c) Förgifva. — d) (fig. i andlig mening) Bibringa förderliga läror, idéer, grundsatsar. *Han har blifvit f-d af den nyare sinlighetsfilosofien.* — **Förgiftande**, n. 4. o. **Förgiftning**, f. 2.

FÖRGIFTARE, m. 5. — **TERSKA**, f. 1. 1) Den, som förgiftat någon eller något. — 2) Den, som misstänkes för eller blifvit öfverbevisat om att hafva tagit lifvet af flera människor genom förgift.

FÖRGIFTIG, a. 2. *Se Giftig.*

FÖRGIFVA, förgifva, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) *Se Förgifta*, 2, a, b o. c. — **Förgifvande**, n. 4.

FÖRGJORD, förgjord, a. 2. (egentl. part. pass. af *Förgöra*) Som genom hexeri, trolleri blifvit alldeles förderfvad, beröfvad sitt förnuft eller i elak afsigt förvandlad. *Det är alldeles f-t. Jag tror, det är f-t. Han är alldeles f.* — *Syn.* Förhexas, Förtrollad, Besatt.

FÖRGLASA, förgläsa, v. a. 1. Förvandla i glas. — **Förglasning**, f. 2.

FÖRGLESA, förgläsa, v. a. 1. (föga brukl.) Göra gles. — **Förglesande**, n. 4. o. **Förglesning**, f. 2.

FÖRGLÖMMA, förglömma, v. a. 2. *Se Glömma.* — **Förglömande**, n. 4.

FÖRGRÄF, förgräv, f. 2. pl. — **grafvar.** (fortif.) Graf, som anläggas framför den vanliga grafven.

FÖRGRENA SIG, förgreña, v. r. 1. 1) (om träd) Utgå i grenar. — 2) (fig.) Sprida sig i grenar åt flera håll.

FÖRGRENING, f. 2. 1) Omständigheten, att något förgrenar sig. — 2) (mål.) Trädens grenar och qvistar, med afseende på deras olika natur att växa raka, krokiga eller bugtiga.

FÖRGRIPA SIG, förgripa, v. r. 3. (böjes som *Gripa*) *F. sig på någon*, föröfva våld emot eller smäda, lasta en af lagarna fridlyst eller vördnadsvärd person. *F. sig på majestädet, på en Herrans tjänare. F. sig på något*, göra våldsvärkan derpå. *F. sig på en kassa*, tillgripa medel ur en kassa, den man förvaltar. *F. sig emot lagarna*, begå lagbrott.